

Erdei L. Tamás
GENIUS MONTIS
(HOMMAGE À OTTLIK)

KISIKLÁS

A pályaudvaron állt kinyújtott lábbal, megfeszített inakkal, lábfejét az aszfaltnak szorítva, kissé megdőlt felsőtesttel egy jegykiadó automata előtt. Akkoriban még nem használtak mobil applikációt és QR-kódokat az utazáshoz. Szórakozottan adta meg a kívánt adatokat és tömködté bele a pénzt a gépbe. A színes papírokért cserébe kapott egy fekete-fehéret, kihúzta, megnézte. Végigsiklott a tekintete az adatokon, a végállomás nem volt ismerős, egy útikönyvből nézte ki pár napja. A jegyet gondosan összehajtogatva a tárcájába tette. Hetek óta vándorolt városról városra, kihasználva az ország diákoknak nyújtott utazási kedvezményét. Délben új szokása szerint vett egy nagy fürt édes szőlőt a piacon, az utcai kútnál megmosta, leült egy padra a ligetben és megette. Otthon még nem érett a szőlő.

Péter nem volt nagy kalandor, először járt ezen a vidéken. Az országot a mindenhol kapható édes szőlő és a világ legaromásabb kávéi jelentették számára, amik ráadásul hihetetlenül olcsók voltak és elsőrangú minőségűek. Az utolsó vasúti restiben vagy benzinkúton is finomabb kávékat kapott nevetséges áron, mint otthon a Kempinskiben. Ez a gondolat gyerekesen szórakoztatta. Vonata homokos tengerpartok és magas, sziklás hegyek közt kanyargott; más volt a levegő, más az ég, és másak az emberek is, mint a hazájában: mintha a falvak inkább kisvárosok lettek volna, ugyanakkor a nagyvárosokban is megtalálható volt a szűk körű, otthonos közösségek melege, ahol mindig van egy vendéglőasztal fehér abrosszal, amely mellett két jóbarát összehajol egy üveg bor felett. Mindezt megfigyelte, de különösebben nem mélyült el benne. Huszonéves volt, mennie kellett, mozogni, utazni, levegőt venni.

Spórolósan közlekedett és szállt meg szerény motelekben, youth hostelekben, kollégiumokban, s mivel így sikerült némi pénzt megtakarítania, a megtakarításait elszórta apróságokra. Tisztelettel és óvatosan bánt a Mammonnal mint ősi misztériummal, ezt nevelték belé, de

nagystílúen és könnyelműen is. Így élt az egyetemen, ezt szokta meg, ez maradt a pénzhez való viszonya. Rajongott a pályaudvarokért. Most, hogy a felkapott magashegyi wellness központ állomásának peronján várta szerelvényét, a több heti egyedülléttől elgémberedve, idegsejtjeiben az allék, buja tuják, motelszobák, vasúti kupék, olíva ligetek illatával, könnyű fehér boroktól felajzott gyomrával – majdnem elégedettnek érezte magát.

A késő nyári nap hirtelen bukott a hegyormok mögé. Azon merengett, míg a jegykiadó automatát bámulta, hogy mit is csináljon délután. Hosszú haja az arcába hullott, Petőfi-szakálla izgága festőiséggel ruházta fel megjelenését, de a szenvelgő külső mögött szabadságvágy tombolt; ez tett minden mást: tájképet, kávékat, borokat olyan mellékessé, ez a féktelen szabadság tette olyan érdektelenné a részleteket. Spártaian egyszerű volt, mert megengedhette magának, a boldogság a nyakszirtjében reszketett. Sodort egy cigarettát, jó, fűszeres Virginia dohányból és rágyújtott. A Zippo lángja váratlan fénnel villant fel, így vette észre, hogy már meglehetősen besötétedett. Élvezettel szívta be a füstöt, mélyre tüdőzte, a hörgőiben ízlelgette.

Mozgolódást érzelt a peronon, a hangosbemondó a világ összes állomásának monoton gépiességével, az értelmetlenségig elmosott artikulációval bemondta a szerelvényt. A városok nevét értette. Zöld katonai málhazsákja után nyúlt, nemrég kapta francia idegenlégiós barátjától. Felnézett az infótáblára, nem, ez még nem az ő expressze, van egy félórája. Az automata alkonykapcsoló bekapcsolta az állomás kandeláberein a lámpákat, derengő fény gyúlt. Felkapta a zsákot és elindult a resti felé.

Jó estét, kaphatnék egy grappát vagy valami gyógynövény likórt, kérdezte, ahogy belépett. Tessék, kérdezte készséges hangon, de értetlen arccal a pincér. Tudna ön, szóval pálinkát szeretnék, spiritet, snapszot, érti? Értem, értem, egy kupica szőlőpálinka, nagyon finom. Nem, nem szőlőt, valami más kell. A pincér szeme felvillant, várjon csak, mondta, és leemelt a polcra egy fura formájú, zöld üveget, majd rejtélyes mosollyal a pultra tette. Itt van, lehelte, ez kell magának. Mi ez, érdeklődött Péter. A hely szelleme, kacsintott a felszolgáló. A címke kék volt, rajta gót betűkkel állt a márkanév. Fizetéskor a pénztáros is megismételte, két Hely Szelleme, az annyi mint. Vagy a hegy szelleme, nem értette pontosan. Egész jó volt, gondolta magában a pénztárcájába

rakva a visszajárót, bár sosem hallott még róla. Ha nem tiltanak a jogszabályok, háznak gondolná. Nyirkossá vált a levegő, pulóvert vett és kiült a peronon álló padra. Helyi pár beszélgetett mellette, csak néhány szót értett belőle, erős dialektust használtak. Most kezdődik, gondolta. Elutazik a nagyvárosba, és kezdetét veszi az élete. Egész éjszaka utazni fog, a vonat csipkés gerinceken halad majd át, le fog lassítani. És akkor megtörténik. Többen elindultak a második vágányhoz, begördült a szerelvénye.

Alig szállt fel, újra mozgásba lendült a vonat. Hely volt bőségesen, a harmadik fülke már teljesen üres, belépett, felhajtotta málhazsákját a csomagtartóra. Könyvet vett elő, leült, lerúgta bakancsát, feltette lábát a szemközti ülésorra. Olyan sebességgel száguldott vele a vonat, mint még soha. Olvasásba merült, bár a betűk kissé összefolytak a szeme előtt. Nem tudta, mennyi idő telhetett el, néha megálltak egy kicsit, aztán tovább rohantak. Nem sokat láthatott a tájból. Épp elindultak újra, amikor rátört a szédülés. Kiejtette a könyvet. Forgott vele a kupé. Valami kegyetlenül mozogni és tágulni kezdett a gyomrában, percekig próbálta visszaszorítani, aztán felugrott és kihajolt az ablakon. A metsző alpesi levegő kicsit segített rajta, de hamarosan újabb hullámban tört rá az émely. Fogalma sem volt, mióta mehetnek, rázta a hideg, csurom víz volt a homloka. A hely szelleme, gondolta, most mi lesz. Ahhoz is gyenge volt, hogy újra felálljon friss levegőt szippantani, azt hitte, most rögtön elájul. A vonat lassított, újabb állomás következett. Vette a kabátját, belebújt a bakancsba, a málhazsákot magára rántotta, az ajtóhoz tántorgott. A kalauz felfigyelt rá, az arcába bámult, kérdezett valamit, nem törődött vele.

Nagyon kellett koncentrálnia, hogy a lépcsőig elbukdácsoljon. Két kézzel kapaszkodott, kimérte a lépéseket, lebotorkált. Fűlsértő kürtszó harsant, dudált a mozdony. A fénylő szerelvény úgy kígyózott ott az éjszakai hegygerincen, mint egy kivilágított karácsonyi füzér. Imbolyogva megállt a peronon, a zsákja a földre hullott, egyensúlyoznia kellett, hogy ne vágódjon el. Kigombolt kabátban csak állt, ventilált, próbált erőt méríteni a friss levegőből. Néhány alak lézengett a kis állomáson. A vonat megint kürtölt, most hosszabban. Indulásának sistergése mintha kihúzott volna valamit a gyomrából. A fényfüzér pászmái egyre gyorsulva siklottak végig a síneken, a zsákján, az arcán, hogy piros

lámpákat vonszolva az utolsó kocsi végén a szerelvény végül eltűnjön a hegyi éjszakában.

MEGÉRKEZÉS

Hirtelen jobban lett. A hegy szelleme, mi, kiabált magára. Vagy a hely szelleme, mindegy. Már megbánta, hogy leszállt. Bár a feje még kótyagos volt, most remekül érezte magát, teljesen elmúlt a rosszulléte. Intett egy arra csámpázó alaknak. Igen, fordult felé a se öreg, se fiatal férfi. Merre találok taxit, kérdezte.

Az alak valami olyasfélét mondott, hogy épp jótól kérdezi, mert ő is személyi fuvarozó. A kabátzsebéből előkotort egy tányérsapkafélét, ami leginkább egy régi tengerészkapitányi fejfedőre emlékeztetett, adott neki két pofont, hogy eredeti fazonját némileg visszanyerje, és a fejébe csapta. Megkerülték az állomás épületét, a tányérsapkás egy autóhoz vezette. A fiú meglepődött. A kocsi színe, dukkózása és stílusa régi filmekből volt ismerős, leginkább az ötvenes évek krómozott amerikai vasbálnáira hasonlított. Gumiabroncsait oldalt fehérre festették. Mint-ha egy filmforgatásról került volna elő. Péter lopva körbenézett, nem lát-e kamerákat. A fuvaros elkérte a zsákját, berakta a szekrény méretű, teljesen üres csomagtartóba, rácsapta a fedelet, aztán a volán mögé ült. Így a sapkás sofőrrel a kocsi még inkább a Keresztapa második részét juttatta eszébe. Ahogy fellépett a küszöbre, hogy beüljön a kopott bőrülésbe, amelynek közepén kagylóformájú mélyedést hagytak régi ülepek és valagak, az autó ringatózni kezdett. A szállodába, mondta. Óvatosan, tette hozzá. Óvatosan, bólintott a sofőr.

Elindultak, és valóban csak lépésben haladtak. Neki teljesen megfelelt ez így. Nem nagyon figyelte meg a környezetet, az autó valószínűtlenül széles műszerfalát, a vekkeróra méretű sebességmutató sárgás fényt nézte. Annyit azért érzékelt, hogy mesebeli városkában jár. Keskeny utcákon gurultak. Elhaladtak egy liget mellett, faragott fatornyos házakat, kovácsoltvas kutat látott a szeme sarkából. Kilencre vagy tízre járhatott, nemrég harangoztak egy toronyban, de nem számolta az ütések. A hegycsúcsok tetején már derengett a friss hó. Itt korán kezdődik a síszezon, gondolta. A kisváros eredetileg a völgyben épült, de az újabb utcák már felkúsztak a hegyoldalba. Miből élhetnek az itteniek, morfondírozott, síközpont, üdülőhely vagy szanatórium lehet itt. A nagybacska ház oldalán, ami elé bekanyarodtak, fatáblán

egyetlen szó állt: Szálló – így régiesen. Kifizette a sofórt. Sötét, keskeny lépcső vitt fel az emeletre a recepcióhoz, de a sarok másik oldalán neonfelirat világított a homlokzaton. A levegő fenyőillatú volt. Megrángatta az ódivatú, kallantyús harangocskát, a hangja szánok csengettyűjét idézte.

Miután lerakta holmiját, sétálni indult. Alig tett meg néhány lépést, kis terecskét talált aprólékosan kivilágítva, meglepően sok járókelővel. Kovácsoltvas padok és hozzájuk tartozó szegecselt fadézsák szegélyezték vasabroncs pántokkal pántolva. Az egyik fenyőfa alatt karcsú lány nevetett egy idősebb férfira. Lábujjhegyre állt, talán a kabátgallérját vagy a sapkáját igazgatta. Hosszú, elegáns szoknya volt a lányon és magas sarkú bőrcsizma. Az alakja volt ismerős, vagy a ruhája, nem tudta volna megmondani. Lassított, ahogy elhaladt mellettük, de szemközt egy mozi színes kirakata ragadta meg a figyelmét. A mozi egyik oldalán kávézó, a másikon videotéka bejárata. Jó volna ezzel a lánnyal beülni a moziba, gondolta, azután kávézni egyet.

Szerette volna jobban szemügyre venni a teret, de kezdett elálmosodni. Félig leeresztett szempillái alatt látta, hogy a tér távolabbi, homályos részén patak folyik keresztül, a patakon egy kis fahíd ível át, mellette mintha ivókutak látna. Aprócska beugrók a széleken, a dús lombú fák alatt padok. Milyen ismerős itt minden. Mielőtt visszafordult volna szállása felé, még elrendezte fejében az eddig látottakat: a főúton jöhettek be a kocsiival, azt szegélyezik a legnagyobb házak néhány sorban, ebből ágazik le az a mellékutca, ahol a szállodája áll, mellette a karácsonyi hangulatú tér, a végén patak híddal, rögtön a túlpartján kezdődik a meredek hegyoldal, odafut a járda, ami átvisz a patakon, aztán eltűnik a fák között. Egy másik mellékút felfelé kígyózik a hegyre, a végén kilátó.

A motelben leadta útlevelét a recepción, kért egy ásványvizet és felballagott a recsegő falépcsőn a szobájáig. Alumíniumbiléta volt a kulcstartó, rajta két acélkulcs. A főbejáraté lehet az egyik, arra az esetre, ha túl későn érne haza, gondolta, a szobáját nyitja a másik. Az ajtó olajzöld, kissé megvetemedett a deszkája, nehezen csukódik. Ósdi szőnyeg a padlón, állott levegő fűszeres illattal, rég lakhatott itt valaki. Egyszerűen berendezett, barátságos szobájának mennyezetén vastag mestergerenda futott. Íróasztal állt az ablak előtt, rajta egy köteg papír, mellette tollak a szálloda logójával. Ablaka a hegyre nézett, alig

szűrődött be rajta némi fény. A város felől zeneszó hallatszott halkan. Kopogtak, csipkepártás, szőke szobalány hozott be egy helyi gyógyvizet, aqua minerale. Haját szorosra fogta a főkötő, szoknyája a combja közepéig ért, rajta fehér előke, harisnyás lábai egy tornászéi vagy balett-táncoséi. Az asztalkára tette a kék üveget, villantott egy mosolyt és már ki is ment.

Ahogy egyedül maradt, elővette a neszesszerét, fogat mosott, szélesre tárta a két ablaktáblát. A zene kissé erősebb lett, blues és jazz szólt. Az erdő ontotta a gyanta illatú oxigént. Ledobta ruháit a fotelre, bakancsát az ágy alá rúgta, felkattintotta az olvasólámpát, meztelenre vetkőzött és bebújt az ágyba. Jó fekvés esett a matracon, fejét letette a kemény párnákra. A paplanhuzat ropogós, hófehérre keményítették, illatozik az öblítőtől. Éppen jó, gondolta. A szobát távoli, szűrt jazz fürdette. Mintha a Madistól a Moondust szólna, de nem volt benne biztos. Ő is megfürdött ebben a zöld völgyben megülő zenében, hömpölygött, körbefordult a tengelye körül, át a fején, lágyan, mintha vízben volna. Egy erdei tisztást látott maga előtt, ahol a hosszú szoknyás nő táncolt, arca váltakozott a szobalányéval. Táncolni hívták őt is, nyújtották felé a kezüket. Így aludt el a beszüremkedő zenefoszlányok rongyai és női szoknyák suhogása között.

NEM LEHET ELMENNI

Másnap frissen, jókedvűen ébredt. Korán volt még, a napsugarak éppen csak bekúsztak rézsút a szobába. Kiugrott az ágyból. Felvette a telefont, a szobájába rendelte a reggelit, szemérmetlenül megéhezett. A szobalány kis szervizkocsira pakolt tálcákon hozta be az ételt. Borotválkozás közben érkezett, nem vette észre, hogy kopogott volna. Habos arccal ült neki enni. Bőségesen megreggelizett, hatalmas étvággal falt. Közben eszébe jutott, hogy megtervezze a napját, újságot és térképet hozatott. Milyen nevezetességeket ajánl errefelé, kérdezte Péter, a szobalány hallgatott. Mik a látnivalók, próbálkozott másként, a lány felnevetett. Ja, hogy mit lehet megnézni, így már értette. Bólogatott, összemosolyogtak.

Nyitott köntösben, habosan, nagy lendülettel evett. Festői Petőfi-arca egészen átváltozott, barnára sült képével, sima bőrével inkább élvezetges Casanovának tűnt most. Nem tudta, hogy ebben a pillanatban egészséges barnaságával, kirobbanó életerejével, rejtélyes mosolyával mennyi-

re vonzó. Megnézni, aha, mondta teliszájjal, a negyedik szendvicsebe harapva a kávé mellé. A lány odaállt elé, csípőre tett kézzel, félrebillentett fejjel. Maga aztán tud enni, mondta felvillantva fogsorát, mégis milyen sportos. Ha nekem ilyen étvágyam volna, felhúzta a vállát, mókásan sóhajtott. Megpördült a tengelye körül, mint egy modell, kézhátával végigsimított derekán, csípőjén.

Péter felnézett, meglepetten látta, hogy a lány milyen szép. Összehúzta a szemét, lenyelte a falatot, küldött utána egy korty narancslevet. A lány zavarba jött a pillantásától, elnézést, mennem kell, kacagta, és kiszaladt a szobából. A mindenit, gondolta a fiú, nem sokon múlt, hogy ki nem zökkenették nyugalmából. Beletörölte száját a textil szalvétába, eltolta magától a tálcát, befejezte a borotválkozást, felöltözött, összepakolta a holmiját. Telecsapkodta arcát a kedvenc arcszeszéssel, lement a falépcsőn, rendezte számláját a recepción. A gyomráig szívta a hegyi levegőt, könnyű léptekkel indult az állomás felé.

A derengő reggeli fény egész másnak mutatta most a kisvárost, mint amilyenek tegnap látta. A pékség nyitva, az étterem és a mozi zárva, a házak redőnyei még a legtöbb helyen lehúzva. Munkába igyekvő emberek mozognak mindenhol, ki gyalog, ki kerékpáron, autóval. Elhaladt egy fehér közhivatal, majd egy fehér múzeumépület előtt. A nap színe tehát a fehér. Meglátta az állomást, jóval korábban, mint gondolta. Észrevett egy könyvesboltot, dohos szag csapott ki nyitott ajtaján. Antikvárium és antikvítás, állt felette faragott fatáblán. Bent mintha a tegnapi hosszú szoknyás lány támaszkodott volna egy könyvespolcnak, kezében két nyitott könyv. Nem állt meg, csak kissé lelassított. Az első napsugarak áttörtek a hegygerinc fölött, szétterültek a terméskövekkel kirakott utcán, a keskeny úton és a járdán is, bujkáltak a fák levelei között, szemem csapták egy-egy foghíjteleknél, megint eltűntek, incselkedtek vele. Belenevetett a fénybe és felgyorsította lépteit.

A vasútállomás restije előtt egy sorban asztalok voltak kirakva a járdán, a pincér épp hamutartókat és vizeskancsókat helyezett a kék-fehér kockás terítőkre. Az épület előtti téren szökőkút spriccelte vizét a levegőbe, mögötte márványtábla, hátrébb templom kis toronnyal. Felismerte a tornyot, ez harangozott tegnap este, mikor megérkezett. Ideje volt még bőven a vonat indulásáig, kiült hát az étterem elé, rendelt egy kávé. A szökőkút szobra nem a megszokott angyalok vagy sárkányos vízköpő volt, hanem különös módon egy idős

férfit ábrázolt kalapban. A férfi hegyes bajuszt viselt, római stílusú amforákat tartott a hóna alatt. A víz az amforák száján tört elő, majd visszahullott a szobor lábainál fekvő medencébe. A medence mohos volt, a víz zöldes, áttetsző. Hunyorítva próbálta élesíteni a képet és kitalálni, kiről mintázhatták a szobrot. Talán mérnök, festő vagy államférfi. Az öltönye nem volt különösebben jellegzetes, az arca a kiugró arccsontokkal és a gödrös állal annál inkább. Honnan olyan ismerős ez az arc, honnan ismerős minden. Mintha már járt volna itt, vagy filmről, esetleg képről látta volna ezt a tájat. A homlokát dörzsölte, lassan derengeni kezdett valami. A szobor, az amforák és a villanyoszlopok árulták el, hogy századfordulós építészetről van itt szó. Egy festmény vagy képeslap lesz az, a háttér más volt, kevesebb épület és több fa, de a hegyek íve és az állomás előtt összefutó utak vonala jellegzetes. Ristrettót kért mézzel, a pincér étcsokoládéba mártott kávészemet is tett csészéje mellé a csészealjra.

Autó fékezett hirtelen, a szökőkútról az utcára kapta tekintetét. A járdán egyetemista lány sétált középkorú nővel, alakjuk, járásuk és arcuk hasonlósága alapján csakis az anyja lehetett. A lány belekarolt az anyjába, nevetett és bólogatott. Szinte egyforma magasak voltak, egy ütemre ringott a csípőjük is. Hátul, a hegyek fölött fehér felhők úsztak. Most már egészen biztos volt benne, hogy ismeri ezt a képet. Nem festmény és nem film, egy állókép, egy fotó az, méghozzá egy gyerekkori vagy iskolás könyvben. A pincér elvonta figyelmét, megkésve kis pohár szikvizet hozott, amit a kávéja mellé kellett volna kapnia. Elterelődtek a gondolatai. Egy hajtásra lehúzta a szódát, hagyta, hogy szétbzseregjen a szénsav az egész szájüregében, lemossa az ízlelőbimbóit. Lenyelte a vizet, majd két ujjal felcsippentette az üvegből készült csepp kávécsészét a fülénél fogva. Pár kortyot a nyelve hegyére tett a ristrettóból, hozzá kis tejhabot is szűröcsölt. Kicsomagolta a csokoládés kávészemet, a szájába vette, fogaival kettéroppantotta, majd egészen lassan, élvezettel rágni kezdte. Szétáradt az íz a szájában, nyilvánvalóan ugyanebből a kávébabból főzték az italát is, harmonizált a két aroma, ami valójában egy volt. Elropogtatta a pörkölt szemet és kortyolt hozzá még egyet a ristrettóból. Megforgatta az ízt a szájában, a kávé, a csokoládé, a tejhab és a méz kavalkádját, megharapdálta kissé. Markáns pörkölés, füstös aroma, pont a zsánere. Elmosolyodott.

Pillantása visszakanyarodott a térre. Suhogva elhúzott felette egy madárpár. Túl gyorsan repültek ahhoz, hogy be tudta volna azonosítani, de röptükből havasi csókának nézte őket. Igen, ez lesz az, megvan. A kisiskolás tankönyvében a jobb oldalon, talán a második lecke felett állt ez a kép a távoli kisvárosról a hegyek ölében. A szökőkútról, a fehér templomról és a postahivatal feliratáról most már egyértelműen ráismert. Elégedetten felnevetett.

Életének eddig a pillanatáig kozmikus folytonosságban létezett, téren és időn kívül, szabadon minden kötöttségtől. A gyerekkor öntudatlan harmóniája összefolyt zsigereiben a diákévek tündöklő függetlenségével, és csak egy negyedik kiterjedésben, saját galaxisának tér-idejében élt tudatos életet. Fel sem merült benne, hogy változzon, hogy bármi más legyen, mint tavaly vagy azelőtt. Ugyanaz a szív, ugyanaz a tudat, elme, genetika; ami változó, az csak az alakzat, a formátum: csupán a külső héjazat, a sejtek cseréje – hét évenkénti permanens megújulás, felfrissülés. A lényege változatlan.

A fizikai külvilág lehet-e más, mint a már megismert vagy eleve tudott régebbi elemek másfajta variációja, átrendezése, leképezése? Felruházható-e másféle jelentéssel a tér és az idő, mint amit már kezdettől magában hordoz, kérdezte önmagát. Hozzárendelhető-e a külvilág jelölőihez újfajta jelölet. Ez a táj itt most egyértelmű jelentést nyert gyermekora jelrendszerében. Az iskolapadban a könyv fölé hajolva teljesen biztos volt benne, hogy egyszer eljön majd ide, látta magát a tankönyv képe által megjelenített tájban. Most pedig, amikor fizikai valójában itt volt, alig ismerte meg. Hányféle ismerettel rendelkezett már erről a városról, mennyi apriori tudása volt róla, ahogy fantáziája berendezte és kiszínezte épületeit annak idején! Elsajátította e tudást és szinte birtokba vette, magáévá tette, kisajátította a teret, áthelyezve saját kozmoszába, beillesztve annak örök, tudatos rendjébe. Mivel a tájkép kétségkívül megegyezik, és ő is, aki ezt elgondolja, ugyanaz, aki volt, vagyis megegyezik akkori önmagával, ezen tájhoz való viszonya is csak azonos lehet, ezért itt és most meg kell találnia ebben a városban azt az életet, amelyről annyi megelőző tudással rendelkezik már, annyi fontos, de pontatlan ismerettel. Meg kell élnie a korábban elgondoltat, hogy így szerezzen róla bizonyos ismeretet, be kell laknia gyermekora fantáziájának városát.

Izgalomba jött. Még egyszer végighordozta tekintetét az utakon, padokon, templomtornyon, szökőkúton, villanyoszlopokon. A felszolgáló figyelmeztette, hogy mindjárt befut a vonata. Mégsem utazom, mondta révületben. A pincér olyan arccal bólintott, ahogy fogyatékos óvodásokra szokás nézni. Villantott egy mosolyt, vállat vont, majd eltűnt. Nem lenne szabad ezt tennem, gondolta dühödten. Nyilván megint becsapnak, tévedek, álmodom. De nem lehetett ellenkezni. Kikérte a számlát, az abroszra dobta a pénzt és lassan elindult.

A panzió felé haladva szándékosan letért a főútról, a mellékutcákban megnézte a terméskőből kirakott, kanyargó járdát a talpa alatt, belezagolt a levegőbe – bükkfa füstjét sodorta a szél. A patakra vadkacsák szálltak. A nap már teljes erővel ragyogott, de a hegyek oldala még árnyékban volt. Könnyű szédülettel róttá az utcákat, félmosollyal az arcán, mintha éhgyomorra megivott volna egy korsó sört. Keresztződéshez ért, három utca futott itt össze, az egyik jobbról, az erdő felől. A sarki házak nagyobbak voltak, lábazatuk durva, faragatlan kövekből, a falaik terméskő és erdei fenyő vegyesen, ablakaikon zöld meg kék zsalugáter. A hegyoldalon, az erdő széle irányában egyre kisebbek az épületek, a porták girbegurbán tapadnak egymáshoz. Az egyik ház aljában kávézó nyitott éppen, arrébb fagyraltozó, zöldséges, vegyesbolt. Mindegyik felett cégérek lógtak, lakkozott fatáblák mutatták, mi kapható ott. A kávézó parányi asztala mellett már ketten ülnek, egy idősebb, pirosposzsgás férfi széles gesztusokkal magyaráz egy kancsó víz meg egy csésze cappuccino felett, gesztikulál, vezényel a kézfejével. A házakon nagy, szélesre tárt ablakok, minden épület titokzatos, vonzó lakásokat rejt. Fehér párnacihák a párkányokon, szellőző lakások illata, a háziasszonyok a porták előtt seprik a járdát, fellocsolnak. Visszakanyarodott a főutcaára.

VARÁZSGÖMB

A toronyban kilencet ütött az óra. Mellette a zeneiskola nagy, vörös tömbje ódon barna kapuval, az emeleten lakás, tágas, nagy szobákban ott lakik a zeneigazgató. Az egyik szobát ismerte már a nyelvkönyvből: a nappaliban kandalló mellett füles bőrfotel, a falon ingaóra, alatta könyvespolcon tengernyi könyv és régi kották. A keményparketta padlón kottatartó állványok állnak, mellettük tokban hangszerek – hegedű, fagott, baritonkürt, oboa. A sarokban jókora zongora,

Steinway, ha jól emlékszik. Egy asztalkán két likőröspohár és mellettük, igen, ott a furcsa alakú zöld üveg, rajta címke latin felirattal: Genius Montis, a Hegyek Szelleme. Akkor ez nem jelentett neki még semmit, nem is tudott latinul. A címke annyi év után most nyerte el jelentését. Erre a szobára vágyott a zongorával és a faliórával meg a bőrfotellel. A kíváncsisága átcsapott birtoklási vágyba, a puha szőnyegen akart mezítláb sétálni. Állt az utcán a zeneiskola előtt, felpillantott. Az óra és a polc felső széle látszott, érezni vélte a bőr és a kandallóban pattogó tűzifa illatát.

Vajon merre van a Corsi Vendégház, amelynek udvarán télen Alberto vagy Giovanni fát vág a hóban? Délután a gyerekek iskolatáskával meg hangszertokokkal a hátukon hóembert építenek, a játszótéren hócsatáznak, zsbonganak, míg rájuk nem esteledik. Sötétedéskor dércsipett arcú erdészek térnek be a fogadóba, ahol a kályha mellett a viharlámpák fényénél a kocsmáros a papot és a tanítót ugratja. A fogadósné gyógynövénylikőrt kínál a sör meg a virsli mellé zöld üvegből, Genius Montis, az öblös nevetésfutamok megrezegettetik az ablaktáblákat.

Hirtelen a panziója előtt találta magát. A földszinti társalgóból fehér blúzos lány lépett ki milflór mintás szoknyában, ami a combja közepéig sem ért, lobogó haját hajráf helyett napszemüveggel fogta össze. Ekkor kapott észbe, hogy nyár van. Ahogy nyár volt a második vagy harmadik lecke feletti képen is a nyelvkönyvében, kétségtelenül. A tegnapi szobáját kérte, az volt a terve, hogy a vendéglőben megebédel, este meg elmegy moziba. De messze volt még az ebédidő. Felment a szobájába, már kitakarították és kiszellőztették. Friss huzatot húztak az ágyra, az asztalkán egy virágcsokor virított üvegvázában. A karosszékebe tette málhazsákját, kipakolta a holmiját. A folyosón összefutott a csinos szobalánnyal. Jó napot, jó napot, csapta össze a tenyerét a lány vidáman, én azt hittem, már elutazott az úr. Összemosolyogtak.

Lement a pubba. Kellemes félhomály fogadta, bőrkanapék a sarkokban, mécsesek az abroszokon. Néhányan ücsörögtek az asztaloknál, iszogattak, halkán beszélgettek. Rendelt egy korsó sört, sodort egy cigarettát, átnézte a helyi lapokat. A sör után ham and eggs-t rendelt, gargantuai étvággal evett, aznap már másodszer reggelizett. Evés közben színes magazinokat lapozgatott. Megcsodálta az új öltönykollekciokat, táskákat, autókat, cipőket. Mikor elfogytak a divatlapok, kért egy tábla sakkot és lejátszotta a híres Capablanca-játszmát. Nem tudta

megunni a Réti-megnyitás eleganciáját és merészségét a huszárral, ahogy provokálja a sötétet, hogy árulja el szándékait. Beleképzelte magát a sötét helyébe, aki a játszma felétől már csak a veszteségek minimalizálására törekszik, felismeri a csapdát, de tehetetlenül sodródik a világos által ráerőltetett kényszerpályán, mígnem eljön a sebészi pontossággal végrehajtott kegyelemdöfés. Órákig játszott, fogyott a dohánya, elfáradt. A számlát a szobájához íratta, lesétált az állomásra, megvárta néhány vonatot. Az újságosnál vett egy művészeti magazint. Itt jutott eszébe, hogy benézhetne az antikváriumba.

Miért ne vásárolhatna néhány megsárgult régiséget? Most már ráér, nem siet, kívül került időn és téren, saját galaxisának dimenzióiban mozog. Nem tudta, meddig marad, beleszédült ebbe a szabadságba. Sárgult kötetek, az ismerős lány, az ajtó a harangocskával. Magasan járt a nap, melegen tűzött, elvakította a vakolat fehérsége és a kirakat csillogása. Bent kellemes félárnyék, hús levegő fogadta. Egy idősebb férfi lépett elé. Miben segíthetek, kérdezte enyhe érdeklődéssel. Csak most ismerte meg a tegnapi alakot benne a téren. Hová tűnt a lány? Ahogy lassan kitágult a pupillája, kevésbé káprázott a szeme, látni kezdett a félhomályban. A polcok mögött ajtók nyíltak a ház hátsó részei felé. Könyveket szeretnék, mondta zavartan, régi könyveket. Kiara, kiabált hátra a férfi, vezesd be az urat a régi könyves részlegbe. Szóval Kiarának hívják, nyugtázta. Az ajtóban két szoknya jelent meg, Kiara és a testvére nyilván, annyira hasonlítottak egymásra. Hozd a katalógust, kislányom, mondta a férfi, és visszahúzódott. Míg az apja leült és írni kezdett egy füzetbe, Kiara vagy a testvére hozzálépett mosolyogva és egy katalógusfüzetet nyújtott felé. Jó napot kívánok, hadarta édesen, ön turista, nagyon örülök, olyan kicsi az érdeklődés... sokáig marad...? Csak a felét értette. Hirtelen nem tudta, mit feleljen. A lány a testvéréhez fordult, turista, átutazó, megyek mindjárt, ilyeneket mondott.

Péter előrelépett aggodalmas arccal, kérem, kisasszony, kérem Kiara. A lány testvére valamit kérdezett ugyanazon a hangon, hadarva, turista, persze, te pedig rögtön..., nincs elég dolgod..., nevetett. Hogy a nevének szólította a lányt, mindketten odanéztek mosolygós tekintettel. Egyforma volt a szemük. Kiara odasuhant, elé állt és félrehajtott fejjel egy verset kezdett szavalni. *E quivi ragionar sempre d'amore, e ciascuna di lor fosse contenta, si come i' credo che saremmo noi.* Egyik soráról felismerte Cavalcantit. Vagy ez Dante? Elpirult. Kedvesség volt ebben

a szavalásban, talán több is. A torkában érezte égni a lány szépségét. Áthelyezte a testsúlyát a másik lábára. Nagyon szép a városuk, nyögte ki, erre mindhárman felnevettek, ugyanazokkal a szavakkal tiltakoztak. Mókás összhangzat volt. Rámosolygott Kiarára. A lány odafordult a testvéréhez, halkán mondott neki valamit, elbúcsúztak, a testvér és az apa is eltűntek. Egyedül maradtak a lánnyal.

Kiara az asztal szélére ült, a jobb lábával a padlót támasztotta, a ballal harangozott. A katalógust böngészték. Péter a lány arcát bámulta, nyelt egy nagyot. Kiara lapozgatta a katalógust és mindenfélét csacsogott. Megkérte, hogy beszéljen lassabban, mert nem érti. A lány elnevette magát. Önfeledten kacagott, de nem bántóan, csak határtalan vidámsággal, szabadon. Hosszan válogattak. Egyszer összeért a kezük, ő elkapta, mintha megégette volna valami. Kiara rámosolygott és tájszó-lással mondott valamit, amiből ő csak annyit értett, hogy kedves és hogy utazó, aztán a lány finoman megsimította az arcát. Elrohant az ajtó mögé, és három könyvvel tért vissza, megint hadarni kezdett. Ismeri ezeket? Szereti a verseket? Ki a kedvenc írója? Sokat jár a hegyekbe? Megmondta, hol lakik, és hogy este moziba készül. Jöjjön értem hétkor, mondta Kiara, én akkor megyek. Talált egy Petrarca-kötetet, amit már otthonról ismert, ezt vette meg. Mivel a papa visszatért, elbúcsúztak. Késő délután volt már, az utcákon alig lézengett valaki. Kiült a térre a szökőkút mellé és olvasni kezdte a könyvet.

A nap lefelé szállt, megnyúltak a fények, minden arannyal lett tele, a szökőkút vízsugara, körben a bokrok, a padok támlái, az utcakő. Aranylott Petrarca is, rézsút seperték a súrlófények a könyvlapokat. Összecsapta a kötetet, mutató és középső ujjával megsimította a költő koszorús fejét a dombornyomású borítón, felállt és visszasétált a szállodájához.

Páran ücsörögtek a bárban, belépett, tejeskávét rendelt brióssal, mellé tejszínhabot. Fél hétig kávézott és olvasott, akkor felment átöltözni. Letusolt, megborotválkozott, az elegánsabb ruháját vette fel, bőven szórt magára parfümöt. Az asztalán egy üveg minipezsgőt talált és térképet. A szobalány kedvessége nyilván, gondolta, biztos azt hiszi, nekem valami mániám a térkép. A csokornyakkendőt túlzásnak érezte, jelmeznek, James Bond-os nagyképűségnek. Hét lett, mire elkészült.

A mozi előtt ott csacsogott Kiara a hűgával és egy barátnőjével. Kedves fogadtatásban volt része, de ő kissé mesterkéltnek érezte.

A barátnő mondott valami vicceset a nyakkendőjére, ezen mindannyian kuncogni kezdtek. A tizedik sorba vegyen jegyet, mondta Kiara. Kis híján zokon vette az utasítást, de visszanezett a lány vidám szemébe és a tekintetében biztatást látott, megrohmozta hát a pénztárákat. Nem talált négy helyet egymás mellé, visszajött leforrázva jelenteni kudarcát. Kiara mókásan lehorzta a késésért, és elindult egyedül a jegyekért. A legközelebbi ablakhoz nyomakodott, gyorsan el is intézte a dolgot. Már kanyarodott is vissza a jegyekkel, integetve, hogy megoldotta a feladatot.

Bemasíroztak a félhomályos nézőterre, a lány belékarolt. Nem sikerült hát lerázni a másik kettőt, de legalább előttük mentek. Hosszú, széles terem volt, nagy repülőgép fotelekkel. A két kísérő folyton beszélt, hadarva a maguk tájszólásában, a kabátjaikat maguk mögé tették. A barátnő egyszer hozzá is odafordult, tanár úrnak szólította. Nem vagyok még tanár, mondta, diák vagyok, festő leszek. Az mindegy, kacagott a barátnő, kis filozopter, maga máris tanár úr. Adriana harmadéves orvostanhallgató Bolognában, mondta Kiara, most itthon van szüneten. Erre nem volt válasza, úgy döntött, legjobb, ha nagy komolyan bólogat. Adriana elegáns, keret nélküli szemüveget viselt, Kiara húga folyton a nagy szőke haját dobálta a szék támlája felett.

Lekapcsolták a villanyokat, éjszakai sötétség lett a teremben. Megkezdtek a bemutatók vetítését. Ő Kiara mellett ült, balról, a lány középen, a kísérők a másik oldalon, jobbról. Egy francia filmet ajánlott az előzetes, könnyű egynyári vígjáték Provence-ban, sok borral és bonyodalommal. Elhúzta a száját, nem az ő műfaja. Kiara közelebb húzódott és megsimította a kezét. Két további ajánló után elkezdődött az ő filmjük: példás amerikai alkotás, divatos kalandfilm nagy sztárokkal, sok akcióval és felresikerült szerelmi jelenettel. A főszereplő negyvenesnek látszó hatvanas sármőr, aki erre a kalandos feladatra született; ez neki több mint munka és több mint hivatás, ez az élete, ezért folyton a felettesei idegeire megy. Meg kell mentenie a világot a csúcstechnológiával, és ő jobban csinálja, mint a huszonévesek, nagy gyakorlata van benne, de végül a régi technika menti meg a tapasztalt harcost. A rendező a húsz évvel korábbi előzményfilmre utalt emlékező jelenetekkel és ismétlődő motívumokkal – a főhős fiatalon is pimaszul jóképű volt és felrúgott minden szabályt, amiért más hozott nagy áldozatot, mégis ő nyert meg mindent. A két film alapkonfliktusa összefonódik. Jól adagolt feszültség, fanyar humor, nagy totálók,

sok-sok mozgás, bejáratott dinamika, kiszámítható befejezés előre várható nagy fordulattal.

Mind a négyen elkerekedett szemmel figyeltek, Kiara a vállára hajtotta a fejét, ő a legtermészetesebb mozdulattal karolta át a lány vállát. Aláfestő zene a tehetségkutatóban felfedezett sztár énekesnőtől, a hangja lírai s egyben tragikusan szomorú is. Never mind, I'll find someone like you, I wish nothing but the best for you, too. A nagy folyó kanyarulatára gondolt otthon, a legnagyobb sziget csúcsára, ahol ismerős minden kavics és minden fűszál. Kisétálnak a faluból, hevernek a forró köveken, lábukat mossa a víz, könnyű fröccsöket isznak, szembeúsznak az árral, aztán sodortatják magukat lefelé. A lány hagyja, hogy ő elkapja, átöleli, csókolóznak. Kiara szája ananász és cseresznye ízű egyszerre.

Aztán a kiszámíthatóan váratlan fordulat után minden a helyére került, vagy mégsem, már nem emlékezett pontosan, de eljött a happy ending és egyszer csak vége lett a filmnek. Felragyogtak a lámpák, friss huzat jött a terembe, megindult a tömeg kifelé a nyitott ajtókon. Lehajtott fejjel, csöndben bandukoltak a kijárat felé. A kinti világ közben megváltozott, égtek a lámpák a kovácsoltvas kandeláberekben, nagy volt a nyüzsgés, hirtelen mindenki felszabadult volt és szórakozott arccal szaporázta a lépteit. Kiara megint belékarolt, lassan, ráérősen sétáltak a patak és a kis híd felé. Jöjjön, mondta a lány, elmegyünk a kilátóhoz, még van némi időm. Csöndben, meghatottan haladtak, összefonódva, a kirakatokból sárga fény ömlött az útra. Nem mert körülnézni, a fejét is alig mozdította, csak a szeme sarkából leste a lány karcsú alakját, hosszú haját, nehogy szétpattanjon ez a varázsgömb.

A másik kettő mögöttük kocogott, valamivel lemaradva, kecses magassarkúban, vékony bokákkal. Pár méternyire kopogtak a cipősarkak, mint egy metronóm, tik-tak, tik-tak, tik-tik-tak. A hídon túl ritkultak a házak, sűrűsödött a sötétség. Az egyik sarkon megálltak, Adriana és a hűg még duruzsoltak egy kicsit Kiarával, aztán elbúcsúztak. Ketten maradtak. Mivel ő csak leesett állal bambult, a lány húzta tovább.

Kiérték egy tisztásra, amiből egy hosszú allé ágazott merőlegesen a hegygerincre. Kiara halkán, felszabadultan duruzsolt a fülébe. Rámolygott a lányra, a fák közt mentek tovább az allén felfelé. Homályosan felderengett neki, hogy a hűg és a barátnő alibinek kellettnek, gardedámnak. Kiara hársfa levelével játszott. Kivilágítatlan tisztásra értek, a lány

egy vastag, kidólt fatörzshöz kormányozta őt. Összeért a lábuk, ahogy lovaglólülésben leültek a törzsre, a lánynak felcsúszott a szoknyája. Még el sem helyezkedtek rendesen, Kiara máris felpattant, és húzta magával őt is. Nézze, innen látszik a város, csicseregte. És valóban, felülről látszottak a háztetők sipkái, az esti fények, a hazafelé igyekvők csoportjai. Péterben megkeményedett egy elhatározás, most már biztosan festő lesz, meg kell alkotnia a saját képét erről a városról, nem úgy, ahogy a tankönyvben látta, hanem úgy, ahogyan most. Egyenes derékkal állt, zárt lábbal, katonásan, a lány hozzásimult. Egyszer csak elébe perdült, átfogta a nyakát és húzni kezdte lefelé, miközben szorosan hozzápréselődött. A fiú engedett a hosszú, vékony ujjaknak, mígnem megérezte száján a lány ajkait. Hűvös borra emlékeztetett a csókja, erős, vad vörösre.

Kiara lágyan, nyitott szájjal csókolt, odaadón, simulva. Péter megdöbent ezen a szenvedélyen. A hűvös kortyok gyorsan forró nyelvcsapásokba torkolltak. Csak ki ne zökkenjen, gondolta, le ne lepleződjék. Akárhogy is legyen, nem árulhatja el magát. Enyhe viszolygást érzett, ahogy az izmos nyelv a torkáig furakodott, mélységes érdektelenséget. Ott izzott ez a ruganyos, friss test a mellkasán, az ajkai nedvesek voltak, jólesők, csak idegenek. Erősen koncentrált, hogy ki ne essen szerepéből. Szorosan ölelte a lány derekát, a mellén érezte kemény melleit, erősen a szájára nyomta a száját, és közben arra gondolt, hogy ő most nagyon boldog, beengedte a Paradicsom kapuján egy mennyei angyal, ez élete nagy pillanata. Így kellett éreznie, és ehhez mértelen kellett viselkednie. Kicsit sem volt vicces.

A lány kibontakozott az ölelésből, fél lépést hátralépett, félrehajtotta a fejét. Ő erőltetetten kapott utána, mint egy színész, látta magát kívülről, mintha szerepet játszana, és rögtön értékelné is magát. Próbának nem rossz, gondolta, de ezt még nem venné fel a rendező, gyakorolni kell. Igyekezett határozottnak mutatkozni, férfiasnak. Hogy is csinálja John Wayne vagy Humphrey Bogart? Nehogy Woody Allen Bogart-utánzatának utánzata legyen. Nem bánta, ha idétlennek tűnik, csak a titka, magányos ellenszenvének titka le ne lepleződjön, csak ki ne derüljön ez az aljas csalás. Mennyire kiszámítható, közhelyes és közönséges ez az egész, gondolta. Gyere, te gyönyörűség, suttogetta bizonytalan hangon, próbálgatta a helyes tónust. Kiara odabújt hozzá, és halkán dünnyögött valamit, aztán elkezdett csacsogni a városról, a

barátnőiről, a családjáról. Ott a szökőkút, az a boltjuk, ott a templom, az állomás meg a szállója, mutatta. Leültek a fatörzsre, átkarolták egymást. Kedves, mondta ő a lánynak. Kiszáradt a szája. Igyekezett lelkesültnek mutatkozni, és mennyei elragadtatottságot sugározni a homályban is. Bárgyún mosolygott, miről beszéljen, a mozi mégiscsak átlátszó téma volna. Motyogott néhány mondatot a Petrarca-kötetről meg a pezsgőről a szobájában. Pár napja még azt sem tudtam, hogy létezel, mondta hosszú nézéssel. Kiara felkacagott és könnyed hangon azt mondta, hogy pár nap múlva meg már el is felejtí őt. Méltatlankodást színlelt, hogy mondhatsz ilyet, te drága, hiszen örökre, tudod, és egyébként is. A lány megint felnevetett. Tegnap már láttalak a boltban, ahogy megérkeztem, te voltál az első ismerősöm, azonnal tudtam, hogy ismerlek, búgta Péter, váltogatta a hangszínét. A lány félmosolyra húzta a száját, mókásan megpöccintette az orrát a mutatójával, mint aki egy gyereket hazugságon kap. Honnan is tudhattad volna, kis bolond. De, de, tudtam, bizonygatta ő. Hisz nem is láthattál, mondta Kiara. Ebből már nem lehetett jól kijönni. Csönd ült közékük. Kínos arcot vágott, mint aki sehogy sem tudja igazát bizonyítani. A lány vállára hajtotta a fejét elomló mozdulattal. Úgy döntött, folytatja a csókolózást, közben legalább nem kell érvelnie. Csak ez az idegen száj, a recés fogsor, ez a fura parfüm, érdes tapintású ruha, ezek az idegen formák, ez ne volna.

Kiarának mennie kellett haza. Felpattant, nekiiramodott, szökdécselve szaladt lefelé a hegyről, ő meg úgy kapkodott utána, mint egy vén szatír. Ki rajzolt bele engem ebbe a történetbe, puffogott magában. Menő Manó perelt így a rajzolójával, teremtmény a teremtőjével, házvezetőnő a munkaadójával. Az első házsornál megálltak, elbúcsúztak. Nem szabad, hogy együtt lássanak, suttozta a lány, miközben pusztit lehelt a szájára. Otthagyottan ácsorgott még egy darabig, aztán barangolt egy sort a környező utcákon. Keserű ízt érzett a torkában, a gyomrában úrt. Cigaretára gyújtott és megkereste a moteljét.

SZABADULÁS

Felment a szobájába, elővette a pezsgősüveget, lehámozta a csillogó fémpapírt a nyakáról, letekerte a drótot, megcsavarta a dugót, ami halk pukkanással kilőtt. Két pohárral töltött, mohón ivott. Az egyik pohár teljesen kiürült, pohárral a kezében ruhástul dőlt a vetetlen ágyra. Sötét

szakadékba zuhant, végtelen ürbe, nem volt mibe kapaszkodnia. A város, amit kutatott, elérhetetlen távolságra szökött tőle, a nyelvkönyv képei festett ábrákká silányultak, a zeneiskola és az igazgató lakása már csak színpadi kellékek voltak egy kopott színdarabban. Nem volt oxigén az ürben, elhagyta a szkafanderét, fuldokolva aludt el. Kopogásra ébredt. Zavarodottan, káprázó szemekkel ült fel az ágyon. Nem szabad, mondta volna, de a torka száraz volt és keserű.

A szobalány belépett, nem törődött riadt arcával és tiltakozó mozdulataival. Fehér fityula volt a fején, cinkosan kuncogott, halkan becsukta maga mögött az ajtót. Jól szórakozott a fiú zavarán. Reggel elutazik, kérdezte kihívóan. Ő a térképre nézett, aztán a lányra. Karcsú térdet látott, fehérre keményített kötényt, frappáns mellénykébe burkolt kebleket. A lány félrehajtotta a fejét, egyik kezét csípőre tette. Mi ez az örület, gondolta a fiú, mit akarok én ettől az egésztől. Felkelt és leült a fotelbe. A teli poharat a lánynak nyújtotta, aki érte nyúlt hosszú mozdulattal, a mellei közben a fiú arcát súrolták. Átvette a poharat és ott maradt előtte állva, tágra nyílt szemekkel, pezsgőspohárral a kezében. Ebben a városban minden lehetséges, gondolta Péter, ahogy felnézett a nőre. Reggel elutazom, igen, motyogta révülten. Én fogom ébreszteni, mondta a lány széles mosollyal.

Magához tért, felállt a fotelből, előrelépett. Átölelte a szobalány derekát, aki gyengén védekezett, a mellkasát paskolta kis ökleivel, nevetett közben, a csípőjük összeért, de a szoknyája széle fölött derékből hátrahajolt. Péter magához húzta a nőt, erősen megcsókolta. Az feldorombolt, még ütött párat kis kezével a vállára, aztán viszonzta a csókot. Buján csókolt, mohón, élvetegen, egészen máshogyan, mint Kiara. Aztán ellökte magától és elégedetten nevetve méltatlankodott, mit képzelsz maga. Egészen jó kedvre derült tőle. Rácsapott a lány fenekére, és gyengéden kitaszigálta a szobából. Már ő is nevetett. Gyorsan levetkőzött, a fotelra dobálta a ruháit és egy szál alsónadrágban bebújt az ágyba. Úgy aludt el, mint egy kisgyerek, nyál csordult a száján. Távolról barokk csembaló zene szólt.

Hajnaltalban a lány alig tudta felébreszteni. Odabújt hozzá és hosszan keltegette. Ivott egy pohárával a zöld üveges gyógynövény likőrből, sietősen vonatra szállt és elrobogott a városból. Útközben tudta csak összeszedni némiképp a gondolatait a hajnali kupében, visszaszerezve magányát, amelynek feladása fullasztóbb gondolat volt számára, mint

ha oxigén nélkül ezer méteres mélységben, a vízoszlop iszonyú nyomása alatt kellene úsznia az óceán mélyén. Most újra szabad tüdővel lélegzett a felszínen, kötélkeektől mentesen, könnyed mozdulatokkal úszott a napsütötte hullámokon.

Mivel folyton a múlton és a jövőn merengett, képtelen volt a jelenre koncentrálni. Hiszen a robogó gyorsvonalat is a jövő felé repíti az elmúltból, egyre távolabb, a mozgásnak nincs jelen ideje, csak a folytonos változás; ami van, észlelése pillanatában már el is múlik. Ha mégis megállítaná a pillanatot, mintha a száguldást állítaná le, ami egyenlő a lehetetlennel; de máris elröppenne és csak múlt időben lehetne róla beszélni, tehát a jelen megint elillanna. Mintha szappanbuborékok után kapkodna valaki: ahogy elér egyet, szétpattan a burok, elvész az üldözött tárgy – ami marad, csak nyúlós massa a kézen, a buborék múltja.

Mennyi örömmel, lázongó izgalommal vágott neki a múltból olyan otthonosan ismert kisvárosnak, torkában lüktető, éhes vággyal. Akarta, hogy „olyan” legyen, és még olyanabb. Gyermekkorá ártatlanságát kereste benne, az otthon fészekmelegét, ami örökre szétpattant, mint a buborék, amit nem lehet újra felfújni, és minél távolabb került, annál inkább elmosódtak a körvonalai. Talán meg sem történt az egész? Ugyanez az éhség hajtotta az antikváriumba, a moziba, Kiara karjaiba, az otthon melegének folyton elillanó varázsa. Ezt kereste az éjszakai csókban a város felett – különös, milyen könnyen meglelt, amiről álmodott. S milyen nyersen pofozta a valóság, ahogy elröppent az illúzió az idegen illatok és formák hatására. Pedig pontosan úgy valósult meg a találkozás a lánnyal, ahogy gyerekkorában és a moziban megálmodta. És pontosan úgy nevetett gúnyosan a szemébe. Tehát ilyen a boldogság, amit a könyv lapjain megálmodtál és megtervezteél magadnak, gondolta. Ennyire veszélyes, ha pontosan úgy valósul meg valami, amiről álmodunk, ahogy előre megterveztük. És ha csak és csakugyan olyan lenne – ez az annyira különös szobalány ébresztette fel révületéből a maga nagyon is gyakorlatias testiségével, problémátlan önazonosságával, nyílt felkínálkozásával. A szereplő, aki nem szerepelt a forgatókönyvben, a kívülálló, a civil, a reflektálatlan jelen, a megállított pillanat. Mégis ő törte meg a gonosz varázst, ami nem engedte el, ami mágikus burkot vont a város köré, mint Buñuel Öldöklő angyalában. A lány

tudtán kívül ártatlan áldozati báránya volt megváltódásának, így ő most már szabadon száguldhat jövője felé.

De valóban létezett a könyvbeli város a szökőkúttal, az iskolaigazgató otthonos lakása, a mozi a lányokkal, a csókok a város feletti kilátónál? Vagy csupán a nyelvkönyv képeinek múltbeli nézése során megálmodott ideális jövőjében léteznek? A megvalósulás jelen idejében a testi mozdulatot gúzsba köti az álomkép időtlen idealizmusa, valósága az ideák fogságába esik a vágy elillanó, mindig tovább libbenő buborékmasszájában. A város igazi, boldog ízét nem most, hanem gyerekkorában ízlette a könyv előtt ülve, akkor járta be az utcák minden zegét-zugát, a jövőbe helyezve a megvalósulást öntudatlanul. Az volt az igazi valóság. Vagy ezt most vetíti vissza a múltba, és most teremti meg az emlékkép abszolútumát? De hát milyen ez a város most, az elfolyó jelenben, milyen a maga, nagyon is nem mesebeli valósága? Valamilyennek lennie kell most is – talán csak húsz év múlva tudja meg ezt, ha akkor majd visszagondol rá. Mintha lefotózná a buborékokat, hogy sohase pattanhassanak el, megállítva a pillanatot, de lehetetlenné téve a mozgást. Talán még a kiábrándító hegyi csók is megszépül akkor és elnyeri helyét egy múltbeli ideában az emlékfolyamban. De az már nem ez a város lesz és nem ez a pillanat.

Valóban nem tudjuk megragadni a jelent, kérdezte magától. Mi itt a valóság? A valóság az, hogy élek és hogy utazom, gondolta. És a valóság az, hogy szomjas vagyok és keserű a szám. A naplójába pedig beírta, hogy a dolgoknak nincs valóságos mibenlétük, csak minőségük van. Nincs lényegük, csak alakjuk, formájuk, jellemzőik vannak, amiket mi aggatunk rájuk, hogy értelmezni tudjuk őket. Nincsenek szubsztanciák, csakis attribútumok, amik folyton változnak a szemlélődés során, mint ahogy elrohan a táj a vonat ablaka mögött, pedig nem a táj rohan el: a táj áll, ő rohan a vonattal. És egymáshoz képest a táj és benne a vonat óvele, a szemlélővel végtelen gyorsulással gyorsulva rohannak el egymás mellett. Élek, gondolta egyszerűen. Ez a végtelen gyorsulás az élet. Mélyet lélegzett, kivett egy könyvet a táskájából, fellapozta a közepén és elolvasta az első szembeötlő mondatot: Semmi sincs sehogyan.